

(D)efectul Placebo

– creație colectivă –

Toată viața am fost un băiat de treabă. Și atât. Nimeni nu știa cine sunt și pe nimeni nu interesa. Eram mereu pretenul lui X, colegul lui Y, dar niciodată eu. Bine, sincer să fiu, nu mă deranja să trec neobservat, pentru că, de fiecare dată când cineva băga de seamă că exist, cu toții își băteau joc de mine. Dar eram OK. Sunt OK. Asta îmi spun de când mă știu. De când îmi mai luam o cafeală la școală pentru felul în care vorbeam, mergeam, mă îmbrăcăm, pentru felul în care înroșeam de fiecare dată când profesorii mă întrebau ceva. Îmi aduc aminte, de exemplu, de fiecare dată când urcam scările, mereu le numărăm și săream peste a patra sau nu pășeam decât în interiorul plăcilor de gresie, niciodată între ele. Da, probabil că meritam să fiu bătaia de joc a întregii școli. Victimele ușoare își merită locul în coada lanțului trofic social. Vă imaginați probabil că învățam bine, nu? Măcar atât. Looserii de genul ăsta cu asta compensează, sunt tocilari, nu? Nu. Abia promovam. Cu două excepții: engleza – adică până la urmă fac parte din generația CartoonNetwork – și matematică. Da, da. Matematică. Cifrele mă intrigă și mă calmează în același timp, formează *pattern*-uri ale căror coduri îmi place să le descifrez, și asta e OK, e chiar OK. Având în vedere că aveam note mici, am ajuns la unul din acele licee pe care părinții preferă să nu le menționeze. Iar atunci când erau întrebați de mine, spuneau: „E altfel acum, școala nu mai e ca pe vremea

noastră, ce ți-e și cu noua generație!”. Dar, cu toate astea, am primit primul meu computer, iar viața mi s-a schimbat total. Știți cum e, primul Pentium nu se uită niciodată. În sfârșit aveam și eu o identitate, doar că devenisem ușor dep... nu, nu dependent. Vreau să spun... eram OK. Doar că... cum prindeam ocazia, mă conectam, de fapt mă deconectam, dar eram OK, eram OK la fel ca și atunci când Andreea nu a vrut să iasă cu mine sau când am picat la facultate, dar a fost OK, pentru că am intrat a doua oară. Iar la facultate... eram eu cam singurel, dar eram OK. Apoi am absolvit și am ajuns o oaie printre alte oi, în turma unuia care făcea bani pe munca noastră. Da, aveam spațiul meu, biroul meu, colegi... Hei, eram OK. Eram OK.

Concept și coregrafie: Ștefan Lupu / Instalație scenografică: Elena Dobîndă și
Andreea Simona Negrilă / Light design: Cristian Ciopată / Sound design: Daniel
Octavian Nae Data premierei: 7 aprilie 2016

Virtual boy: Vlad Nemeș
David: George Bîrsan
Bi_Anca: Ioana Predescu

Mara, Flori / Femeia (S)erviciu: Alina Petrică
Bogdan, Mitică: Rareș Florin Stoica